

**[Aksel Larsen.]**

bydende Nødvendighed, at man nu i det mindste gav dette ringe Beløb. Man giver det saa samtidig i Haab om, at det skal virke som et Plaster paa Saaret, at det skal mildne Harmen over det øvrige Lovkompleks.

For det ellefte tilvejebringer man en Kreditfond paa 100 Mill. Kr. til Finansiering af Byggeriet og andre Erhverv. Min Mening derom har jeg givet Udtryk for ved tidligere Lejlighed — jeg ønsker ikke at gentage den.

For det tolvte udvider man den kommunale Laanefond fra 75 Mill. Kr. til 100 Mill. Kr. Heraf skal de 25 Mill. Kr. tages fra Kreditfonden, saa at den altsaa bliver forringet derigennem. I øvrigt er de to sidstnævnte Foranstaltninger ikke af indgribende Betydning, de staaar ikke i uløselig Forbindelse med Kriselovskomplekset og kunde gennemføres, uanset om der kom andre Kriselove.

Ja, det er de Foranstaltninger, Lovkomplekset omfatter. Jeg har Ret, naar jeg siger, at dette er en Nedsækering af et Omfang, som vi aldrig før har kendt. Det er samtidig det alvorligste Attentat, der endnu er rettet paa Fagforeningerne som Organisationer og paa deres Ret til at forsvare deres Medlemmers faglige og økonomiske Interesser. Dette Attentat aabner vide Perspektiver med Hensyn til, hvad der kan gøres i Fremtiden, maaske i den aller-nærmeste Fremtid, og jeg tror, Fagbevægelsens Folk omgaaende bør ruste sig til at modstaa nye Attentater, ellers bliver de overrumplet.

Den socialdemokratiske Presse har paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch forklaret, at Nedsækeringen var nødvendiggjort af den 9. April. Det ærede Medlem har i denne Anledning forsøgt her at komme med en teoretisk Begrundelse om, hvorledes Landet er blevet afspærret, og hvorledes dette har nødvendiggjort saadan Nedsækering. Selv om dette var rigtigt — det er ikke rigtigt —, men selv om det var rigtigt, kan man jo ikke dermed komme uden om Ansvar for 9. April. Hvad dette Ansvar angaar, er det uden for enhver Diskussion, at dette Land kunde have undgaaet den 9. April, hvis der blot hos Regeringen og Overklassen her i Landet havde været et Minimum af god Vilje til ikke at føre en skrupforkert Politik, som styrede os lige ind i det allerværste.

I øvrigt er disse Forsikringer om, at den 9. April desværre har nødvendiggjort Nedsækingslove, jo ikke saa meget værd.

Det er ikke saa meget værd, naar den socialdemokratiske Presse skriver om Arbejderklassens ubrudte Fremmarch indtil den 9. April her i Landet. Det er ikke saa meget værd, naar man erindrer sig den Politik, som Socialdemokratiets Ledelse og som Regeringen den 9. April gennemførte her i Landet. Hvordan var det med Omsætnings-skatten? Den blev gennemført den 27. Marts; den kan man vel ikke give den 9. April Skylden for. Hvordan var det med Pristalsforfalskningen, som blev gennemført ved samme Lejlighed? Det kan jo ikke være den 9. April, der er Skyld i den. Det kan heller ikke være den 9. April, der er Skyld i den Mishandling af de arbejdsløse og af Arbejdsløshedskasserne, som man har gennemført hele Vinteren igennem, og som har ført til de ublu Kontingentforhøjelser, der gør det meget vanskeligt for Arbejderne at klare deres Kontingenter til Fagforeninger og Arbejdsløhedskasser.

Priserne er steget i rasende Tempo gennem hele Vinteren, og Regeringen har ingenting gjort for at bremse disse Pristigninger. Man skal ikke komme nu bag efter og sige, at det er den 9. April, der er Skyld i, at man lader Priserne stige i Oktober. Det kan vel heller ikke være den 9. April, der er Skyld i, at man ødslede med Statens Penge i Form af Tilskud paa Hundreder af Millioner Kroner til en Sikringsstyrke, om hvilken vi paa et tidligere Tidspunkt har sagt, at med det Kendskab, man havde til Forholdene i Regeringen, maatte man regne med, at disse Penge var givet daarligt ud, og at man ødslede med Millioner til Eksporttilskud til Landbruget, medens man nægtede at gennemføre den Politik, vi gjorde os til Talsmænd for, en Politik gaaende ud paa Rentensækning og Gældsnedskrivning for Landbruget. Det kan vel heller ikke have været en Følge af den 9. April, at Befolkningen manglede Brændsel i Vinter som Følge af Regeringens brandforkerte Dispositioner i Efteraaret, og det kan heller ikke være en Følge af den 9. April, at Regeringen hele Vinteren igennem nægtede at fastsætte Maksimalavance paa Brændsel og nægtede at beslaglægge Velhavernes Brændselslagre.

Nej, hele Regeringens foregaaende Virksomhed — og jeg har kun villet nævne dens Virksomhed i Vinterens Løb — viser, at det ikke er den 9. April, der er Skyld i, at man nu gaar til saadanne Foranstaltninger som dem, vi debatterer her, og at Regeringen ingen Ret har til at undskylde sig med den 9. April.

Men dertil kommer, at ogsaa under